

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **ČKD Mobilní Jeřáby, a. s.**, se sídlem Politických vězňů 1337, Slaný, zastoupené JUDr. Štěpánem Liškou, advokátem se sídlem Jungmannova 36/31, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, čj. 9454/18/5200-11431-712136, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2019, čj. 43 Af 12/2018-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč do rukou jejího zástupce JUDr. Štěpána Lišky, advokáta, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj doměřil žalobkyni svým rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017 daň z příjmů právnických osob za rok 2011 (včetně penále). Důvodem doměření bylo to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně reklamních služeb (propagace na automobilových závodech) poskytnutých společnostmi Dandy Steel. Odvolání žalobkyně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018.

[2] Žalobkyně se obrátila na Krajský soud v Praze, který její žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 18. 6. 2019 (zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních), neboť daň byla žalobkyni podle něj vyměřena po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty. Správce daně využil dne

11. 11. 2014 mezinárodního dožádání (žádosti o mezinárodní spolupráci) podle zákona č. 164/2013 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, aby získal informace od společnosti studioLIFE (zhotovitele záznamů ze závodů na DVD). Tato žádost však nesměřovala k prověření rozhodných skutečností ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a jejím podáním se tak nestavila lhůta pro stanovení daně. Daňová kontrola byla zahájena dne 18. 2. 2014, nová tříletá lhůta pro stanovení daně uplynula dne 18. 2. 2017, správce daně ovšem rozhodl až dne 30. 6. 2017.

II. Kasační řízení

[3] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku kasační stížnost. Zdůraznil, že v žádosti o mezinárodní spolupráci ze dne 11. 11. 2014 uvedl daňový účel, pro který žádá o informace od společnosti studioLIFE. O relevanci žádosti svědčí i zjištění vyplývající ze svědecké výpovědi tehdejšího jednatele Dandy Steel Radima Blahuty. Od společnosti Rufa bylo zjištěno, že s ní společnost Jazz Trade nespolupracovala. Žádostí ze dne 11. 11. 2014 se tak správce daně snažil o vytvoření uceleného obrazu o obchodním vztahu mezi žalobkyní a společností Dandy Steel, včetně subdodavatelských společností, které fakticky zajišťovaly plnění. Společnost Rufa nepotvrdila spolupráci ani se žalobkyní, ani s Dandy Steel, a naopak potvrdila obchodní vztah se společností studioLIFE. Bylo proto nutné ověřit, zda se žalobkyní či s Dandy Steel nespolupracovala právě společnost studioLIFE, a to tím spíše, že zmíněná DVD předložila k prokázání sporných plnění sama žalobkyně.

[4] Tato hypotéza se nepotvrdila a sama žalobkyně to ve svém odvolání vzala na vědomí. Žádost ze dne 11. 11. 2014 pomohla vyloučit možnost, že společnost studioLIFE (jako zhotovitel videozáznamů) fakturovala své služby přímo žalobkyni a společností Dandy Steel a Jazz Trade. Nebyl tak prokázán obchodní vztah žalobkyně a jejího tvrzeného dodavatele ani ke společnosti pronajímající reklamní plochy (Rufa), ani ke zhotoviteli záznamů (studioLIFE). Přitom jediné Rufa mohla dále přefakturovat vytvoření videozáznamů. Toho správce daně využil ve své navazující výzvě ze dne 31. 8. 2015, která dala žalobkyni možnost prokázat „náhradního dodavatele“. Stěžovatel k tomu poukázal na totožný případ řešený ve věci 7 Afs 138/2018.

[5] Stěžovatel upozornil na to, že lhůtu ke stanovení daně staví i taková mezinárodní spolupráce, která nic nepřinese (nelze předvídat, jakého výsledku bude dosaženo nebo zda se vůbec podaří provést požadovaný úkon). Není proto možné odmítnout účinky žádosti o mezinárodní spolupráci jen proto, že správce daně již nepokračoval v dokazování cestou, která se mohla nabízet. V této věci neběžela lhůta pro stanovení daně po dobu 155 dnů (od 11. 11. 2014 do 14. 4. 2015), a její konec by tak připadl na 22. 7. 2017; mezitím byl vydán dodatečný platební výměr a ve lhůtě takto prodloužené do 22. 7. 2018 vydal stěžovatel rozhodnutí o odvolání.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se společností studioLIFE nespolupracovala, což správce daně věděl; přesto si ji vybral jen podle údaje ve videozáznamu (kde byly označeny různé společnosti). Ani dodavatel žalobkyně (Dandy Steel) se nezmiňoval o tom, že by měl obchodní vztah s touto společností.

III. Právní hodnocení

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 164/2013 Sb., o mezinárodní pomoci při správě daní, může kontaktní místo dožádat kontaktní místo jiného státu o poskytnutí informací vztahujících se ke správě daní, pokud vlastní zdroje informací již byly vyčerpány nebo by jejich získání ohrozilo cíl správy daní. Ode dne odeslání žádosti kontaktního místa do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce v dané věci neběží lhůta pro stanovení daně podle daňového řádu.

[9] Správce daně projevil zájem o informace od společnosti studioLIFE proto, že její logo bylo umístěno na záznamech ze závodů (zachycených na DVD), které žalobkyně předložila jako důkaz plnění ze smluv o reklamě a propagaci. Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že o významu tohoto mezinárodního dožádání svědčí i výpověď bývalého jednatele Dandy Steel Radima Blahuty, podle nějž cena za plnění zahrnovala i vyhotovení videozáznamů na DVD a vlastníky vozidel zastupovala společnost Jazz Trade.

[10] K tomu je však třeba uvést – ve shodě s krajským soudem – že ze smluv mezi žalobkyní a Dandy Steel ani z tvrzení žalobkyně neplynulo, že součástí plnění byla i povinnost dodavatele zajistit videozáznamy ze závodů. O této okolnosti se zmínil pouze jednatel Blahuta. NSS nepokládá nynější stěžovatelovu argumentaci, která upozorňuje i na tvrzení pana Blahuty, za přesvědčivou, protože obecně stěžovatel označil výpověď tohoto svědka za nevěrohodnou (body 40 a 104 stěžovatelova rozhodnutí).

[11] Krom toho umístění loga společnosti studioLIFE na záznamech ze závodů je příliš slabou indicií na to, aby mohlo ukazovat na významnější roli této společnosti v obchodním vztahu mezi žalobkyní a dodavatelem reklamy. Je pravda, že žalobkyně sama předložila správci daně záznamy na DVD. Nijak však nekomentovala technické podrobnosti předkládaných záznamů – šlo jí jen o to prokázat, že její propagace se objevila na konkrétních závodních vozech, nesledovala tím žádnou stopu vedoucí ke konkrétnímu zhotoviteli záznamů, a už vůbec ne ke konkrétnímu dodavateli reklamy odlišnému od společnosti Dandy Steel. Ostatně se o společnosti studioLIFE ani sama výslovně nezmínila. Když byla konfrontována s výsledkem žádosti o mezinárodní pomoc, nabídla v odvolání určitou úvahu související se společností studioLIFE. Šlo však o pouhou procesní reakci na téma nastolené správcem daně – o hypotézu, která žalobkyni mohla podle jejího názoru prospět (nebo jí neuškodit). Nelze to vykládat tak, že i sama žalobkyně tím potvrdila postup správce daně, který se zaměřil právě na tuto společnost, jako vhodný k objasnění věci.

[12] Stěžovatel popsal, že se svou žádostí o mezinárodní spolupráci snažil nalézt společný prvek mezi různými obchodními vztahy, které na sebe nenavazovaly. Ani NSS však jeho vysvětlení nepokládá za příliš logické. Žalobkyně tvrdila, že jejím dodavatelem byla Dandy Steel. Dandy Steel uváděla, že veškeré práce řešila subdodavatelsky přes společnost Jazz Trade. Jazz Trade popřela jakoukoli spolupráci s Dandy Steel a vůbec jakoukoli reklamní činnost. Na druhém konci řetězce zjistil správce daně, že plochy na závodních vozech pronajímala společnost Rufa; ta však spolupracovala (ze všech dosud zmíněných společností) jen se společností studioLIFE. Vyloučila, že by spolupracovala se

společností Jazz Trade, a neznala ani žalobkyni, ani jejího tvrzeného dodavatele Dandy Steel. Spojení mezi oběma konci řetězce tu skutečně není patrné.

[13] Jak však správně uvedl krajský soud, otázky, které správce daně společnosti studioLIFE položil prostřednictvím slovenského kontaktního místa (zda společnost zhotovila záznamy, kdo je objednal a za jakou cenu), nemohly potvrdit ani vyvrátit to, že cena uhrazená žalobkyní na účet dodavatele Dandy Steel byla vynaložena na poskytnutou propagaci v tvrzeném rozsahu a že tento výdaj směřoval k dosažení, zajištění či udržení příjmů žalobkyně. Není ani zřejmé, proč se správce domníval, že by společnost studioLIFE mohla spolupracovat přímo se žalobkyní nebo s jejím dodavatelem. V účetnictví žalobkyně byly jen platby pro Dandy Steel, nikoli pro studioLIFE, a ani žalobkyně, ani dodavatel Dandy Steel se o této společnosti nezmínili. Přitom minimálně žalobkyně by neměla důvod takovou případnou informaci tajit, pokud by tím mohla prokázat spojitost mezi zaplacenou částkou a reklamou umístěnou na vozidlech. Cesta, kterou se vydal správce daně, tak byla trochu mimoběžná. Ať už by společnost studioLIFE dodala záznamy společnosti Dandy Steel, společnosti Jazz Trade nebo společnosti Rufa, neříká to nic o tom, jak deklarovaný dodavatel (Dandy Steel) zajistil pro žalobkyni požadované plnění. Právě o tuto otázku však v daňovém řízení šlo; to, kdo pořizoval videozáznamy a kdo za ně platil, bylo podružné.

[14] Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že rozsudek ze dne 13. 6. 2019, čj. 7 Afs 138/2018-52, i když se týká podobných skutkových okolností, není pro tuto věc přínosný. Stěžovatel cituje z bodu 17 rozsudku obecně správné východisko – tedy že je třeba daňovému subjektu umožnit, aby prokázal pravého dodavatele, pokud byl údaj o dodavateli na jeho účetních dokladech zásadně zpochybněn. V nynější věci o toto východisko nebyl spor. Žalobkyně ale neukázala na společnost studioLIFE jako na skutečného dodavatele reklamy, kterou jí vyfakturovala společnost Dandy Steel. O společnost studioLIFE se začal zajímat sám správce daně bez jakékoli iniciativy žalobkyně. Žalobkyně se tak právem brání tomu, aby lhůta ke stanovení daně byla prodloužena o více než pět měsíců jen proto, že správce daně se vydal nesprávným směrem, který vlastně příliš nesouvisel s tvrzeními samotné žalobkyně.

[15] Obecně má stěžovatel pravdu v tom, že nelze vždy předvídat výsledek mezinárodní spolupráce a upírat žádosti o ni účinek stavení prekluzivní lhůty jen proto, že nepřinesla kýžený výsledek. Jak ale soud vysvětlil výše, žádost podaná v této věci byla od počátku odsouzena k neúspěchu nikoli kvůli nejistotě, zda se podaří kontaktovat dožádanou společnost a jak bude tato společnost vypovídat, ale proto, že položené otázky nemohly ze své povahy přinést odpověď na to podstatné – kdo ve skutečnosti zhotovil a umístil reklamu pro žalobkyni.

IV. Závěr

[16] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[17] Stěžovatel v řízení neměl úspěch, a proto je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení spočívající v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke

kasační stížnosti – 3 100 Kč) včetně paušální náhrady hotových výdajů (300 Kč) a částky DPH, jíž je advokát plátcem (714 Kč), celkem tedy 4 114 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu